

Sergej Lukjanenko
SUTEMŲ SARGYBA
Fantastinis romanas

“SUTEMŲ SARGYBA”

naujausias S. LUKJANENKO bestseleris!!!

Gimęs žmogumi - negali tapti Kitu. Taip buvo visada. Būtent ši aplinkybė palaikė pasaulyje pusiausvyrą tarp Tamsiųjų ir Šviesiųjų magų, tarp Nakties ir Dienos Sargybų. Tačiau, atrodo, jog šią pusiausvyrą kažkas suardė. Kažkas, ko gero, turi tiek Galios, kad sugeba paprastą žmogų įšventinti Kitu. Mirtinai persigando visi - ir Šviesieji, ir Tamsieji, o ypač - Inkvizicija...

Iš rusų kalbos vertė NIDA JAKUBAUSKAITĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
302 tomas. Serija įkurta 1990m.

Сергей Лукьяненко - Сумеречный дозор
Москва, АСТ, 2004

Copyright © by Sergej Lukjanenko, 2004

Cover art copyright © by Luis Royo, 2003

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2004
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Šviesa šiam tekstui abejinga.

Nakties Sargyba

Tamsa šiam tekstui abejinga.

Dienos Sargyba

Pirmasis pasakojimas

NIEKIENO LAIKAS

PROLOGAS

Tikri kiemai Maskvoje išnyko maždaug tarp Okudžavos ir Vysockio.

Keistas dalykas. Į kiemus niekas nesikėsino net po revoliucijos, kai virtuvės krito aršioje kovoje su namų vergove. Išdidūs Stalino laikų daugiabučiai raižė dangų gotikiniais smagaliais, demonstravo prospektams slegiančią fasadų didybę, bet už viso šito būtinai rasdavai kiemą - didelį, žalią, su suoliukais, staliukais ir asfaltą brūžinančiu kiemsargiu. Bet užėjo blokinių penkiaaukščių laikai - ir kiemai susitraukė, nupliko, orūs kiemsargiai pakeitė lytį ir virto kiemsargėmis, kurios pirmutine savo pareiga laikė apsukinėti ausis išdykusiems vaikėzams ir apiberti karčiais priekaištais kiekvieną girtuoklį, šiaip ne taip parsvirduliuojantį namo. Bet kiemai dar laikėsi.

O po to, lyg atsiliepdami į akceleracijos mestą

iššūkį, namai tįstelėjo aukštyn. Nuo devynių aukštų iki šešiolikos, kartais ir iki visų dvidešimt keturių. Štai tada ir susitraukė kiemai iki pačių laiptinių - lyg kiekvienam namui būtų numatytas jam priklausantis tūris, o apie plotą kažkaip pamiršta; laiptinės išžiojo duris tiesiai į gatves, kiemsargiai ir kiemsargės išnyko, o vietoje jų atsirado komunalinio ūkio darbuotojai.

Ne, kiemai po kurio laiko sugrįžo. Bet jau toli gražu ne prie kiekvieno namo - lyg būtų supykę ar įsižeidę dėl tokio paniekinimo. Naujieji kiemai slėpėsi už aukštų tvorų ir jau nebe jaukūs kiemsargiai, o pasitempę jaunikaičiai budėjo prie įėjimų, po angliškais gazonais slėpėsi požeminiai garažai. Vaikai šituose kiemuose žaidė tik prižiūrimi gubernančių, pasigėrusius gyventojus iš "BMW" ir "Mersedesų" rūpestingai traukė visko prisižiūrėję apsaugininkai, o šiukšles nuo angliškų gazonų naujieji kiemsargiai nurinkinėjo dailiomis vokiškomis mašinėlėmis.

Šitas kiemas buvo kaip tik iš tokių - iš naujoviškų.

Daugiaaukščius bokštus ant Maskvos upės

kranto pažinojo visa Rusija. Jie tapo nauju sostinės simboliu - vietoje nublankusių Kremliaus bokštų ir eiline parduotuve virtusios Centrinės universalinės parduotuvės. Granito krantinė su atskira prieplauka, Venecijos tinkas laiptinėse, kavinės ir restoranai, grožio salonai bei prekybos centrai, na, ir butai, savaime suprantama - po du tris šimtus kvadratinų metrų kiekvienas. Reikėjo turbūt Rusijai tokio simbolio - pompastiško, pretenzingo ir kičinio, kaip aukso grandinė po kaklu. Ir nesvarbu, kad niekas negyveno didesnėje dalyje seniai nupirktų butų, kad kavinės ir restoranai stovėjo uždaryti iki geresnių laikų, o drumzlinos bangos plakė miesto šiukšles į tuščią betoninę prieplauką.

Žmogus, kuris šiltą vasaros vakarą vaikštinėjo krantine, auksinių grandinių niekada nenešiojo. Jis turėjo gerą nuojautą, kuri jam visai neprastai pavaduodavo skonį. Jis viską spėdavo laiku - Kinijoje siūtą treningą "Adidas" laiku iškeitė į avietinį švarką, o švarką - į "Versace" kostiumą. Jis net sportuodamas sugebėdavo pažvelgti į ateitį - mėnesiu anksčiau, nei visi Kremliaus valdininkai

metė teniso raketę ir stojo ant kalnų slidžių - na, ir kas, kad jo amžiaus žmogui ant kalnų slidžių tik ramiai pastovėti malonu.

Gyventi jam labiau patiko nuosavame name Gorkuose-9, o butą su langais į krantinę jis lankydavo tik su meiluže.

Nors jis, beje, ir nuolatinės meilužės manė netrukus atsisakyti. Amžiaus juk vis tiek jokia "Viagra" neįveiks, be to, santuokinė ištikimybė vėl pamažu grįžo į madą.

Vairuotojas su apsaugininku stovėjo pakankamai toli ir šeiminingo kalbos nugirsti negalėjo. O jeigu vėjas ir nuneštų iki jų kokią frazės nuotrupą - tai kas jau čia tokio? Argi draudžiama žmogui pasišnekėti pačiam su savimi, kai darbo diena jau baigėsi ir bangos teliūskuoja tiesiai po kojomis? Nėra juk supratingesnio pašnekovo už patį save.

- Ir vis dėlto aš pakartosiu savo pasiūlymą... - pasakė žmogus. - Dar kartą pakartosiu.

Blausiai švietė pro miesto smogą žvaigždės. Kitame upės krante vienas po kito žiebėsi mažutės

švieselės daugiabučių languose - tų daugiabučių, aplink kuriuos nebuvo kiemų. Gražūs žibintai drausmingai rikiavosi palei upę, bet degė iš jų tik kas antras, ir tik dėl to, kad svarbiam asmeniui šovė į galvą pasivaikščioti prie vandens.

- Aš ir vėl kartoju, - tyliai pasakė žmogus.

Šliukštelėjo į krantinę banga, aptaškė žmogaus batus, o drauge su ja atsirito atsakymas:

- Tai neįmanoma. Visiškai neįmanoma.

Žmogus nenustebo išgirdęs atsakymą iš tuštumos. Jis tik linktelėjo ir paklausė:

- O kaip dėl vampyrų?

- Šitai galima, - atsiliepė nematomas pašnekovas. - Vampyrai gali jus išventinti. Jeigu jus tenkina gyvo lavono egzistencija... ne, aš nemeluosiu, saulės šviesa jiems nemaloni, bet ne mirtina, o ir rizoto su česnaku jums atsisakyti nereikėtų...

- Tada kas? - paklausė žmogus nejučia keldamas prie krūtinės ranką. - Siela? Būtinybė gerti kraują?

Tuštuma tyliai nusijuokė:

- Tik alkis. Amžinas alkis. Ir vidinė tuštuma. Aš

tikras, kad jums nepatiks.

- Kas dar? - paklausė žmogus.

- Vilkolakiai, - beveik linksmai atsiliepė balsas. - Jie taip pat sugeba išventinti žmogų. Bet ir vilkolakiai - žemesnioji Kitų forma. Tamsiųjų Kitų. Didesnę laiko dalį viskas kuo puikiausiai... bet kai artės priepuolis, jūs nesugebėsite savęs kontroliuoti. Tris keturias naktis kiekvieną mėnesį. Kartais daugiau, kartais mažiau.

- Jaunatis, - supratingai linktelėjo žmogus.

Tuštuma vėl nusijuokė:

- Ne. Vilkolakių priepuoliai su mėnulio fazėmis nesusiję. Likus dešimčiai ar dvylikai valandų iki transformacijos, jūs pajusite, kad beprotybė artėja. Bet tikslaus grafiko jums niekas nesudarys.

- Atmesta, - šaltai pareiškė žmogus. - Aš pakartosiu savo... prašymą. Aš noriu pavirsti Kitu. Ne žemesniuoju Kitu, kurį apima gyvuliški beprotybės priepuoliai. Ne Didžiuoju Magu, aukojančiu save didingiems tikslams. Pačiu paprasčiausiu eiliniu Kitu... koku pagal jūsų klasifikaciją? Septintojo lygio?

- Tai neįmanoma, - atsakė jam naktis. - Jūs neturite Kito sugebėjimų. Net menkiausių. Žmogų, kuris neturi muzikinės klausos, galima išmokyti groti smuku. Galima tapti sportininku, neturint tam jokių sugebėjimų. Bet Kitu jūs netapsite. Jūs tiesiog kitos veislės. Man labai gaila.

Žmogus prie vandens nusijuokė:

- Nieko nėra neįmanoma. Jeigu žemesnioji Kitų forma gali įšventinti žmogų - vadinasi, turi būti ir būdas pavirsti magu.

Tamsa tylėjo.

- Tarp kitko, aš nesakiau, kad noriu tapti Tamsiuoju Kitu. Aš neturiu jokio noro gerti kokio vargšelio kraują, lakstyti laukais paskui nekaltas mergeles arba nužiūrinėti ką nors bloga akimi, - jau pykdamas tarė žmogus. - Man kur kas maloniau būtų daryti gerus darbus... žodžiu - jūsų vidinės rietenos manęs visiškai nedomina!

- Tai... - atsiduso pavargusi naktis.

- Tai jūsų problema, - atsakė žmogus. - Aš jums duodu savaitę. Po to noriu gauti atsakymą į savo prašymą.

- Prašymą? - pasitikslino naktis.

Žmogus prie vandens šyptelėjo:

- Taip. Kol kas aš tik prašau.

Jis nusisuko ir nužingsniavo prie mašinos - juodos "Volgos", kuri grįš į madą maždaug po pusmečio.

1 SKYRIUS

Net kai mėgsti savo darbą - paskutinę atostogų dieną vis tiek liūdna. Dar prieš savaitę aš čirškinausi Ispanijos pakrantėje, valgiau paelją (uzbekiškas plovas, atvirai sakant, skanesnis), gėriau šaltą sangriją kinų restoranėlyje (ir kaip čia išeina, kad tautinį ispanų gėrimą kinai ruošia geriau už vietinius?), vaikščiojau po krautuvėles ir pirkinėjau visokius suvenyrinius niekus.

O dabar štai vėl aplinkui vasariška Maskva - nepasakytum, kad karšta, bet slogu ir tvanku. Ir paskutinė atostogų diena, kai galva ilsėtis jau nebesugeba, bet dirbti vis tiek kategoriškai atsako.

Gal todėl aš taip apsidžiaugiau, kai paskambino

Geseras.

Pats neprisimenu, nuo kada konkrečiai pradėjau jausti Gesero skambučius. Telefonas skambėdavo ne taip kaip paprastai - lyg reikliau ir valdingiau.

Bet sakyti apie tai šefui neskubėjau.

- Pažinau, Borisai Ignatjevičiaus.

- Vienas? - paklausė Geseras.

Tuščias klausimas. Geseras juk puikiausiai žino, kur šiuo metu yra Svetlana.

- Vienas. Panos kaime.

- Tai gerai, - atsiduso ragelyje šefas ir jo balse pasigirdo visai žmogiška gaidelė. - Va ir Olga iš ryto išskrido atostogauti... pusė darbuotojų pietuose šildosi... Ar gali dabar užėti į kontorą?

Pasakyti aš nieko nespėjau - Geseras užbaigė žvaliu balsu:

- Na, ir šaunu! Po keturiasdešimties minučių laukiu.

Niežtėjo, žinoma, liežuvį išvadinti Geserą pigiu pozuotoju - tik, aišku, prieš tai padėjus ragelį. Bet aš nutylėjau. Visų pirma šefas mano žodžius gali

išgirsti be jokio telefono. O antra - kas jau kas, o Geseras tikrai nebuvo pigus pozuotojas. Jis tiesiog taupė laiką. Ir jeigu aš ruošiausi pasakyti, kad atvažiuosiu po keturiasdešimties minučių - tai kam gaišti laiką ir klausytis mano kalbų?

O dar - aš labai apsidžiaugiau, kad jis paskambino. Diena vis tiek prarasta - į kaimą važiuosiu tik po savaitės. Namuose tvarkytis dar anksti - kaip kiekvienas save gerbiantis vyras, aš tvarkausi vieną kartą - prieš pat sugrįžtant šeimai, paskutinę viengungiško gyvenimo dieną. Eiti į svečius ar kviesti ką nors pas save neturėjau jokio noro. Todėl kur kas naudingiau grįžti iš atostogų diena anksčiau - juk, be visa kita, gauni dar ir teisę reikiamu momentu pareikalauti laisvos dienos.

Tai kas, kad pas mus nepriimta reikalauti laisvų dienų.

- Ačiū, šefe, - iš širdies pasakiau aš. Išsiropščiau iš fotelio, atidėjau nebaigtą knygą, pasiražiau...

Ir telefonas suskambo vėl.

Geseras, žinoma, sugebėtų perskambinti ir pa-

sakyti: "Nėra už ką", - jam nieko nereikia. Bet tai jau tikrai būtų maivymasis!

- Alio! - atsiliepiu aš pačiu dalykiškiausiu tonu.

- Antonai, čia aš.

- Sveta, - pasakiau aš sėsdamas atgal. Ir iškart įsitempiu - negeras buvo Svetlanos balsas. Neramus. - Sveta, kas Nadiai?

- Viskas gerai, - greitai atsakė ji. - Nesijaudink. Geriau sakyk, kaip pats laikaisi?

Porą sekundžių svarsčiau. Jokių girtuoklysių lyg ir nebuvo, moterų į namus nevedžiojau, šiukšlėmis neapaugau, net indus išsiplaunu...

Ir tik po to supratau.

- Geseras skambino. Ką tik.

- Ko jis nori? - greitai paklausė Sveta.

- Nieko ypatinga. Prašė, kad šiandien ateičiau į darbą.

- Antonai, aš kažką pajutau. Kažką negera. Tu sutikai? Eini į darbą?

- O kodėl gi ne? Visai neturiu ką veikti....

Pastabos

- 1) Žr.: “Dienos Sargyba”, trečiasis pasakojimas.
- 2) Žr.: “Dienos Sargyba”, antrasis pasakojimas.